

Tilbedelse. Det hændte, at hun i Selvforglemmelse ligefrem kaldte ham sin »kære Brodersøn«, undertiden endog sin »kære Plejesøn«. At han bestandig var i hendes Tanker, lagde hun ingen Skjul paa. Hvergang man havde fortalt hende noget, udbrød hun straks: »O, det maa De endelig fortælle Hr. Sidenius«, — eller: »Hvor det vil more vor Ven at høre!« Noget af det første, hun havde foretaget sig efter Ankomsten til Rom, var at træffe Aftale med en Billedhugger om at modellere hans Byste.

Per selv mærkede godt, at den gamle Dame var bleven en ganske viljeløs Ting i hans Haand. Han havde maattet fortælle hende udførligt om sine Fremtidsplaner, og hun havde straks tilbudt ham enhver Støtte. Da hun hørte om det Interessentskab, som netop var under Dannelse til Virkeliggørelse af hans Ideer, blev hun saa begejstret derover, at hun endog talte om at sælge det ene af sine Godser for at sikre Foretagendet.

Per havde dog ikke kunnet faa sig til at drage personlig Fordel af den Magt, han havde faaet over dette stakkels syge Menneske, — om ikke af anden Grund, saa fordi Oprindelsen til hendes og den afdøde Broders Interesse for ham skyldtes dels en kaad Spøg, dels en aldrig berigtiget Fortielse fra hans Side. Og det faldt ham endnu ikke ind, at det kunde blive fornødent at være mindre